

בולעטין # 133 - תשרי תשל"ד לפ"ק

וועד העולמי למען הצלת ישראל מעצת מרגלים, ולתקן חטא המרגלים ארגון מוקדש לעקור את עצת המרגלים המדברים לשון הרע על ארצינו הקדושה, (שעל ידיהם נחרב ב' מקדשות וגלינו מארצינו, ובא עלינו כל הצרות רח"ל), ולעורר על קדושת ומצות ישוב ארץ ישראל כמבואר במדרש תלפיות (ענף ארץ ישראל), יחד הקדוש ברוך הוא את ארץ ישראל כמו בעל המיחד קרקע לאשתו למזונותיה, והשכינה אין שורה בחוץ לארץ. ובספר חרדים (דף נ"ז), מצות עשה מן התורה לדור בארץ ישראל, שנאמר וירשתה וישבת בה, וכאמרם ז"ל שמצוה זו שקולה כנגד כל מצות שבתורה, ויתקיים בנו הפסוק דברים (יב, ה') "כִּי אִם אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר ה' אֱלֹהֵיכֶם מִכָּל שְׂבִטֵיכֶם לְשׂוֹם אֶת שְׁמוֹ שֶׁם לְשִׁכְנוֹ תִדְרְשׁוּ וּבָאתָ שָׁמָּה", ונזכה לביאת המשיח בב"א שנת "אל המקום אשר" לפ"ק.

יצא על ידי וועד העולמי למען הצלת ישראל

מעצת מרגלים, ולתקן חטא המרגלים

כמו שכתוב רש"י במדבר (פרק יג פסוק טז) ויקרא משה להושע וגו' - התפלל עליו - יה יושיעך מעצת מרגלים.

באר שבע, ארץ ישראל

העמק דבר על במדבר פרק כח פסוק ב

(ב) את קרבני לחמי. שם לחם משמעו פעולת החיבור בהתקשרות אמיץ ומדובק כלשון מדרש ויקרא רבה פ"ג עה"פ וישוב אל ה' וירחמהו. כאדם שהוא מלחים שני נסרים ומדביקן ופירושו דטבע ידוע כשמחליקין נסרים ומדביקן עד שרוח אויר לא יבא ביניהם. אז א"א להפרידם זמ"ז בש"א. וזה החיבור נקרא מלחים. ומזה הפעולה בא שם לחם שמחבר הגוף עם הנפש באופן חזק. והנה קרא הקדוש ברוך הוא קרבנות בכלל לחמי. שהוא מחבר כ"י את הקדוש ברוך הוא לישראל. וכן נקרא התלמוד לחמי כדאי' בחגיגה די"ד לכו לחמו בלחמי זה תלמוד. ואין לך מחבר ומקרב את ישראל לאביהם שבשבמים כמו תלמוד וקרבנות. והנה לפי זה מתפרש לחמי לאשי חיבור שלי לאשי:

אבל עוד משמעות יש בזה. היינו לחם שאני מפרנס בם את עולמי. וכדאי' בכתובות ד"י למה נקרא שמו מזבח שהוא מזין. ופירש"י בזכות הקרבנות העולם ניזון כו' ובשביל זה נקרא עבודת הקרבנות בשם עבודה סתם יותר משארי מצות שבתורה משום דסתם עובד הוא כדי לשבוע לחם. וכבר ביארנו בס' בראשית ט"ו מ' ובכ"מ דעבודת הקרבנות הי' חוק לישראל היינו פרנסתם בא"י מה שאין כן כל המצות אינן באין בשביל פרנסה בעולם הזה:

והנה רש"י הביא לשון הספרי למה נסמכה פרשה זל"ז משל למטרונא כו' ואינו מובן עדיין מהשייכות יש דוקא לפרשת תמידים להא דלעיל מינה. וגם הלא כבר נאמרה בסדר תצוה. ורש"י כ' בסמוך שלא נאמרה אלא בימי המלואים וכבר השיג הרמב"ן על זה. אבל

באמת לא נשתוו תכלית התמיד במדבר לתכליתו בא"י. דבמדבר לא באו בשביל עסק פרנסה. שהרי בזכות משהירד המן. ולא באו התמידים אלא בשביל יעוד הקדוש ברוך הוא עם משה רבינו. ביום לתורה שבכתב ובלילה להופיע אור סיעתא דשמיא לתורה שבעל פה. והיינו דכתיב בפ' תצוה בפרשת התמיד ונועדתי שמה לב"י. ומשום הכי מאז שנתנדו במעשה מרגלים ולא הי' היעוד עם משה פנים אל פנים כמשגם כן התוס' ב"ב דקכ"א בשם המכילתא. ומשו"ה פסקו להקריב תמידים לת"ק בחגיגה ד"ו. או לר"ע שבט לוי לבד הקריב ולא מתרומת הלשכה דכל ישראל. אבל עתה בכניסתם לארץ והתפלל משה רבינו ולא תהיה עדת ה' וגו' והוא פרנסה כמשגם כן לעיל על זה הי' התשובה את קרבנו לחמי וגו':

(המשך בבולעטין הבא אי"ה)